

Mooiste

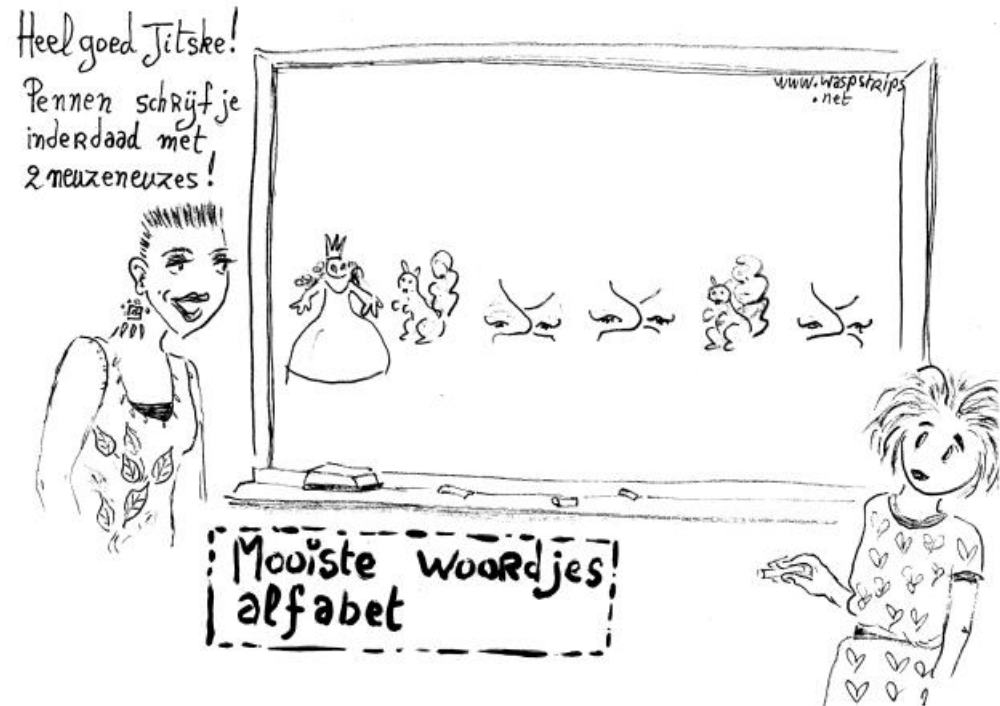
'Mama?' Het is zaterdagmiddag. Een heerlijke zomerdag. Zo eentje zonder plannen en vol mogelijkheden. Het gezin zit aan tafel en geniet van een middagboterham. Het is rustig.

'Ja?' zeg ik. 'Kan jij een zin maken met alle woorden die bestaan?' vraagt de Grote Zus. 'Oh la la', zeg ik. 'Dat zou misschien wel kunnen, maar dat zou dan wel een hele lange zin worden'. Ze is in een milde bui: 'Het hoeft niet 1 zin te zijn. Je mag ook afzonderlijke zinnnetjes maken'. De Kleine Zus kijkt me verwachtingsvol aan.

'Wel', zeg ik peinzend. 'Dan ga ik misschien wel honderd jaar nodig hebben om de zin te maken'. 'En dat kan niet!' zegt de Kleine Zus koket. 'Want dan ben jij al lang dood!' Ze heeft gelijk. 'En als ik nu eens een zin zou maken met de mooiste woorden die bestaan?' vraag ik, ter compromis. Dat vinden ze goed. En dan begint het. Ze sommen hun mooiste woorden op. De Grote Zus neemt het voortouw: 'Kers! Olijf! Hartje! Zoen!' En daarmee geraakt ook de Kleine Zus op dreef: 'Prinses! Koekjes! Elfje!' roept ze uit. Hun ogen stralen. 'Weet je wat?' stelt de Grote Zus voor. 'We moeten de mooiste woorden vinden met de letters uit onze naam'. De Kleine Zus gaat er helemaal in mee. En ze gaan weer voort: 'Hertje! Erwtjes! Roos! Mooi!' 'Marsepein! Armpjes! Roze!' Ze wisselen elkaar af, schaterlachen met hun vondsten, overtroeven elkaar - "Wacht! Ik weet nog een mooier woord!" - en gaan er helemaal in op. Haasje-over in woordenbuitelingen.

Een zacht tikje op het raam trekt onze aandacht weg van deze Mooiste-Woorden-Breipartij. De ogen van de meisjes gaan nóg meer stralen bij het zien van het gezicht. 'Babs!' Roepen ze

luidkeels uit. De meter van de Grote Zus verrast ons met een heerlijk onverwacht 'Kom binnen en zet u'-bezoekje. Of ze toch wat tijd heeft om te blijven? Jazeker. En of ze al gegeten heeft? Neen, nog niet. En of ze honger heeft? Als een paard! En dat ze dan toch een stukske mee wil eten?

Heel graag! Ze schuift gezellig aan maar krijgt nauwelijks de kans om een hap te nemen want wordt door de dolle dames onmiddellijk meegenomen in het spel van de mooiste woorden. En er volgen er nog: 'Honing! Taart! Bosbesjes! Eekhoorn! Ijsjes! Zwembad!' Die avond nestelen de dames zich bij ons in de zetel en we babbelen nog wat voort over mooiste woorden en fijnste dingen om te doen. 'Op de Grabbelpas had ik de mooiste dag van de wereld' zegt de Kleine Zus met een droevig gezicht. 'En waarom ben je dan droevig?' willen we weten. 'Omdat ik die dag mis en ik die nog eens wil'. De melancholie maakt zich even meester van haar vijfjarige engelengezichtje. Wat later, wanneer de zussen elk hun eigen droomvlucht maken, filosoferen de Grote Mensen bij een glas wijn nog even voort over mooiste woorden. Vriendschap. Gras. Zon. Hartverwarmend. Herberg. Prutsemuts. Parallelepipedum. Ze vervoegen de lijst. En plots citeert Babs een gedicht van Kopland: Ga nu maar liggen liefste/in de tuin/de lege plekken in het hoge gras/ik heb altijd gewild dat ik dat was/een lege plek voor iemand/om te blijven. Het is prachtig. Er zit veel geborgenheid in. Dat wil ik morgen aan de meisjes vertellen. 'Zeker doen' zegt ze. Er is enkel 1 probleem. 'Ze gaan het wellicht maar niks vinden want er staat niets over elfjes, prinsessen en ijsjes in!' We proesten het uit. 'En toch zit alles erin' zegt Babs welbeslist. En ze heeft gelijk. 'Vandaag had ik de mooiste dag van de wereld' bedenk ik voor het slapengaan. Maar ik ben niet melancholisch. Morgen doen we er gewoon nog zo eentje.